

skaffe unge Folk fri for Krigstjenesten, det vil sige for en Tjeneste, som er den unge Mand til legemlig Gavn, til Udvikling af hans Sundhed og Kræfter, ikke at tale om, at denne Stræben for at frigjøre sig for Krigstjenesten sætter den saa meget og saa tidt paaberaabte Bædrelandsfærlighed temmelig i Skygge.

Det har nu altid været mit Formaal, ikke blot at vide mig i min Samvittighed fri for ikke at have ladet mig bestikke, men endogsaa ved enhver Leilighed at undgaa Skinnet deraf; dette har jeg nu til min uendelige Sorg, som jeg ser af de Herrer Clausagers og Kjærs Udtalelser, ikke opnaaet, medens man i Viborg meget godt vidste, at jeg i denne Henseende ikke var tilgængelig, og dersom der blot havde været et Skin heraf tilstede, saa havde Hr. Oberst Falkenberg ganske bestemt ikke unbladt at berøre det i sit over mig saa ufordelagtige Studsmaal. Ivertimod, jeg har steds i Kasationskommissionen skarpt udtalt mig imod Kasation, saasnart jeg ikke fuldstændig kunde overtude mig om Feilenes eller Marsagersnes Besskaffenhed, og har da ogsaa flere Gange til Protokollen afgivet Minoritetsvota, som voldte mig mange Ubehageligheder.

Hvad nu Dienvidnet Hr. S. Pedersens Beretning om mit Forhold i Affæren ved Fredericia den 8de Marts 1864 angaar, da kan jeg ikke unlade at smile over den; jeg er nemlig saa lykkelig at kunne henvise til et officielt Dokument, nemlig Protokollen over det af Kommandantflabet befalede Krigsforhør, som efter min Indberetning til den overordnede Læge blev optaget. Jeg var da heller ikke længere borte fra Studintien, medens jeg opholdt mig hos den haardt saarede Stabschef, Major Hoffmann, end at de fjendtlige Projektiler, som rigtignok ikke traf, dog saaledes overdængede mig med Snøvs, at jeg ikke kunde løfte mine Dienlaage.

Beskyldningen om den for min Skyld døde Mand fra Skovby er ligesom Fabel; altsaa ogsaa Usandhed. Det er hårmeligt at se sunde og stærke Karle i snesevis om Morgenen møde hos Lægen, beklagende sig over et eller andet let Ildebefindende, daarlige Mave, Hovedpine og deslige Svagheder, for hvilke de saamangen Gang selv have forskifret mig, at, dersom de havde været hjemme i deres private Stilling, var det ikke faldet dem ind at søge Læge, og nu gjøre de det da egentlig heller ikke for at faa noget Medicament, men derimod for at faa en Sygefeddelse, som fritager dem for Dvælselse i 2 Dage. Er nu Lægen, hvad man i denne Henseende pleier at kalde god, saa klage Officererne over, at Lægen uden paatrængende Nødvendighed afgiver saadanne Erklæringer, i modsæt Tilfælde sige Folk, han er en raa Hund, et slet Mennecke — en — Morder.

Hvad nu den for mig saamegen Ulykke bringende Begivenhed angaar, som foranledigede min Domsfælselse og Affædigelse, saa angier og fortryder jeg min Fremgangsmaade; men naar Hr. Termaansen siger, at det skete med fuldt Overlæg og af Alterne citerer, „at jeg i flere Dage tænkte paa at foretage noget Alvorligt“, saa forglemmer han at citere Efterretningen, som ogsaa staar i Alterne, nemlig: at der laa en halv Snæs Karle paa een og samme Stue, klagende over forskjellige Under, Alle havde de været der i længere Tid, Alle vare de oven Senge, de spiste godt, drak godt, sov godt, havde en god Stølgang, en naturlig Puls, en ren Tunge, kort sagt, hos hvem alle naturlige Funktioner vare i god Orden; men talte jeg til dem om snart at komme ud og forrette Tjeneste, det kunde de paa ingen Maade, ja En havde endogsaa den Frækhed paa mit Spørgsmaal om, hvad han tænkte, at Enden herpaa vilde blive, at svare „Kasation med Invalideforsørgelse“, han var nemlig falden paa Fælleden og havde stødt sin Skulder, og han var den Første, som næste Dag forlangte at udskrives som helbredet tilligemed de Andre, efter at jeg ved det tilfældige Besøg i Hospitalets Have i beklagelig Overværelse var faret med min Stol imellem dem.

Forunderligt er det dog, til hvilke Dimensioner denne Begivenhed er voret op for mig; i en Samtale med Auditøren efter det første Forhør spurgte jeg, hvad min Straf kunde blive, dersom jeg som privat Mand havde gjort mig skyldig i en lignende Forseelse.